

det gjorde mig meget ondt at erfare, at han altsaa, syntes det mig, fastslaar, at naar Præstetienderne skulle have Afløsning af Tienden, kunne de ikke faa Statslaan. Pengene ville altsaa aldrig blive udbetalte til Stiftsøvrighederne straks, uden at vedkommende Mand er i det ganske ekseptionelt sjældne Tilfælde, at han er saa velhavende, at han synes, han helst vil afgøre Sagen straks. Jeg ved nok, at den almindelige Mening vel sagtens er, at det er Staten, der ejer Præstetienden; men der er dog nogle, der ere af en anden Mening, og hidtil har man i alt Fald fra konservativ Side været fuldstændig paa det rene med at ville holde den ude fra andre Statsindtægter, og man vil søge for, at Præstetiende ikke bliver aflyst. I dette Tilfælde vilde de faktisk følger desværre blive, at omtrent en Ottendedel af Præstens Indtægter gaar tabt, hvis det skal blive til noget med denne Lov. Vi faa ikke større Aflosningssum end de andre Tiendeejere. De faa flere Millioner, men vi andre skulle selv betale Gildet. Det er selvfølgelig ikke mig behageligt, og jeg kunde fristes til at spørge den højtærede Minister, om det virkelig er hans Mening, at det er umuligt at faa Statslaan. En anden Ting er, at den højtærede Minister har tænkt sig, at man kan gaa den anden Vej, og at det almindeligt vil blive den, man vil følge; men kan man dog ikke holde den Vej aaben, at der allerede hyses Statslaan der? Ellers er det stor Uret mod Præstestanden, og jeg maa saa forbeholde mig min Stilling. Jeg synes ikke, at jeg under disse Omstændigheder kan forsvare at stemme for Loven, i alt Fald maa jeg tage under Overvejelse, om der ikke vil tredie Behandling kan stilles Forslag om, at sidste Linie i § 10, andet Stykke, udgaar.

Formanden: Det af det ærede Medlem stillede Endringsforslag er taget tilbage. Efter Forretningsordenen skal jeg spørge, om nogen optager det? (Det Hansen: Ja!). Det er altsaa ikke bortfaldet.

B. G. C. Jensen: Som jeg bemærkede, da jeg tog Ordet, havde jeg ikke i Sindet at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, jeg ønskede kun at antyde, at der var Punkter, paa hvilke jeg mente, at det kunde faa en bedre Affattelse, og navnlig lagde jeg særlig Vægt paa mit første Endringsforslag. Efter hvad jeg har Grund til at antage, vilde jeg imidlertid ved at fastholde, særlig Endringsforslaget under Nr. 1, virkelig kunne sætte Lovforslaget i Fare — forudsat naturligvis, at ærede Medlemmer vilde stemme for det. Under disse Omstæn-

digheder er det klart, at jeg ikke ønsker at fastholde mine Endringsforslag, dog med Undtagelse af Nr. 2, thi efter de Udtalelser, der ere faldne, maa jeg antage, det har nogen Stemning for sig og i alt Fald ikke vil kunne sætte Loven i Fare.

Jeg vil endnu tilføje den Bemærkning, at da jeg har til Hensigt at tage de øvrige Endringsforslag tilbage, anser jeg det for ganske overflødigt at spille det høje Tings Tid ved at udtale mig om de Ytringer, der ere faldne fra de højtærede Ministre. Jeg ønsker kun at reservere mig imod, at min Tavshed skulde betyde, at jeg var enig med dem i deres Betragtninger. Dette er jeg ingenlunde, men jeg mener ikke, at der er Grund til at udbille det nærmere her.

Jeg tager altsaa mine Endringsforslag tilbage med Undtagelse af Nr. 2.

Formanden: Det ærede Medlems Endringsforslag Nr. 1 og 3—6 ere tagne tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager dem? (Det Hansen: Jeg optager dem). De ere altsaa alle optagne.

Finansministeren (Strup): Det ærede 1ste Medlem for 1ste Kredts (Stühr) gjorde mig opmærksom paa, at Aflosningskapitalerne ere lige saa vel forvarede under Stiftsøvrighedens Bestyrelse, som de vilde være, dersom de gik umiddelbart ind i Statskassen. Jeg maa befende min Uvidenhed i saa Henseende. Jeg kender ikke Reglerne for Kapitalbestyrelsen under Stiftsøvrighederne, men det maa i alt Fald tilgives en Finansminister, om han ønsker nogle flere positive Garantier end blot Henvisningen til, at paa den Maade plejer Kapitalbestyrelsen under Stiftsøvrigheden at være ordnet. Særlig gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at det ikke såldt Stiftsøvrighederne ind at forgribe sig paa Kapitalerne; de disponerede kun over Renten. Ja, meget vel, dersom Lovforslaget for de Tilfælde, hvor Bestyrelsen af Aflosningssummerne ere henlagte under Statsøvrighederne, indeholdt en udtrykkelig Forpligtelse til af disse Indbetalinger ufravigeligt at oplægge $\frac{1}{2}$ pCt. til Lønningsfond, var der Lovsikkerhed derfor, som jeg saa vilde ønske for at være fuldt betryggende. Noget lignende vilde jo være Tilfældet, dersom man, i Stedet for at lade Lønningsfonden opsamles omkring ved alle Stiftsøvrighederne, ganske simpelt havde bestemt i Loven, at af de 4 pCt. bør de $\frac{3}{4}$ pCt. betragtes som Rente og $\frac{1}{2}$ pCt. som Afdrag, der kan opkræves gennem Amtstuerne, altsaa for saa vidt under Finansministeriet, og deraf vilde kun $\frac{3}{4}$ pCt.